

Tâm lí học tội phạm là môn học tự chọn, được giảng dạy tại giảng đường lớn.

Tống Lam tiến vào từ phía cửa sau, cô nhìn thoáng qua phòng học, tìm đại một chỗ ngồi xuống, lấy gương ra dặt lại lớp trang điểm.

Chỗ ngồi dần dần được lấp đầy, nửa gian phòng phía trước đa phần là nữ sinh, còn phía sau, lại toàn nam.

Tống Lam ngồi giữa các nam sinh, có vẻ rất nổi bật, kha khá nữ sinh khác đều quay đầu lại nhìn cô.

Trong số đó, một nữ sinh mặc váy màu hồng nhạt nhìn chăm chăm cô lâu nhất, sau lại quay sang thì thầm gì đó với cô bạn chung bàn.

Không riêng gì Tống Lam, các sinh viên chung quanh toàn bộ đều có thể nghe thấy được.

“Cái người mặc nguyên bộ váy hai dây ngồi phía sau kia kìa, hình như trước nay chưa từng gặp, hệ nào vậy chứ, trông già ghê, nhìn có vẻ là sinh viên khoa xã hội, vào đây nhìn giáo sư của chúng ta à?”

Tống Lam nhin cười, lòng thầm nhủ, bà đây vốn dĩ tốt nghiệp nhiều năm lắm rồi nhá, hiện tại chẳng qua đến đây cùng mấy người chơi trò chơi gia đình thôi à.

Cô bạn của nữ sinh kia nhỏ giọng nói: “Không già, tớ thấy cô ấy trông rất xinh.”

Nữ sinh váy hồng nhạt bĩu môi: “Đẹp cái gì mà đẹp, chẳng qua là do trang điểm thôi.”

Tống Lam đứng lên, hướng phía trước hô to:
“Này bạn học kia, nói ai đấy?”

Giọng nói của cô không có vẻ tức giận, còn mang theo một tia nghịch ngợm. Kiểu người rất tốt, lại hào phóng rất dễ làm người khác thấy thân thiết.

Nữ sinh váy hồng nhạt quay đầu, nâng cằm: “Có điểm danh cô à, vậy thì dò số tìm chỗ ngồi đi.”

Tống Lam đang muốn đi lên lý luận, thì nam sinh đeo kính đen bên cạnh thấp giọng nói: “Cô đừng tranh luận với Dương Đồng làm gì, cô ấy

là kiểu người vậy đó, suốt ngày chỉ hận người ta đẹp hơn mình.”

Sau đó không biết là ai huýt sáo một cái, Tống Lam quay đầu nhìn.

Một nam sinh vóc người cao ráo, cười cười:
“Hey, mỹ nữ, thuộc hệ nào đấy, làm quen chút đi chứ nhờ.”

Không riêng người đặt câu hỏi, nửa gian phòng học học sinh đều vảnh tai nghe.

Tống Lam vũ mị cười cười, đôi mắt xinh đẹp cong cong, giọng nói nhu hòa lại như mang theo gai góc: “Gọi tôi là Liễu Y Y, năm hai khoa kinh tế tài chính.”

Cố Tu Nhiên ngay lúc ấy tiến vào phòng học.

Đám sinh viên chỉ lo vây quanh mũ nữ mới tới đùa giỡn, hoàn toàn không chú ý giáo sư đã tới.

Khắp gian phòng tầm sáu bảy chục người, nhưng chỉ bằng một cái liếc mắt, anh đã thấy được cô nữ sinh kia. Cô ta mặc chiếc váy hai dây màu đen, môi đỏ tóc ngắn, mũi nhọn như tờ ngời giữa đám nam sinh, cười thật sảng khoái.

Cố Tu Nhiên đem sách vở đặt lên bàn trên bục giảng, nhìn quanh phòng học, cuối cùng, tầm mắt dừng lại trên người nữ sinh hoa hòe lộng lẫy ấy: “Cô, sau khi tan học đến văn phòng tôi một chuyến.”

Ánh mắt anh lạnh lẽo, tựa như ấn dấu bằng đao, không giống như bộ dáng nho nhã ngày thường.

Dương Đồng mặt đầy vẻ oán trách, nói với bạn cùng bàn: “Cái cô Liễu Y Y kia thật đáng ghét quá mà, đã đi học còn nói chuyện lớn tiếng, không chút kỷ luật, chộc Cổ giáo sư không vui.”

Tống Lam mở sách vở ra, trong đầu hiện lên lời nói của Triệu Hàng lúc phân tích vụ án.

Hung thủ không lưu lại bất kỳ dấu vết nhỏ nào ở di động hay trên các mạng xã hội của Khương Đàm hay Hứa Nhã Ni, nói cách khác, hung thủ sẽ dùng cách trao đổi trực tiếp với họ.

Các nạn nhân lại không chút phòng bị với hung thủ, lại rất tin tưởng hấn ta.

Tầm mắt Tống Lam dừng trên mấy chữ ở bìa sách "Tâm lý học tội phạm", giọng nói Triệu Hàng lại tiếp tục vang vọng trong đầu: “Hung thủ thông minh lại bình tĩnh, có khả năng phản trình sát mạnh.”

“Bất kỳ kẻ nào cũng có thể là đối tượng tình nghi.”

Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông trên bục giảng.

Hấn ta mặc một chiếc áo sơ mi vàng nhạt, quần tây đen. Cúc áo chỗ cổ không cài, nhìn đi nhìn

lại, nhìn kiểu gì cũng thấy có vẻ văn nhã biến thái tỏa ra.

Ngoại trừ lúc mới vào nhìn qua một cái, trong suốt quá trình giảng, anh không hề nhìn cô một lần nào khác.

Sau khi tan học, vài sinh viên nán lại hỏi chút vấn đề khó.

Tổng Lam mặt lạnh nhìn cô nữ sinh tên Dương Đồng, ánh mắt sùng bái vây quanh người đàn ông kia hỏi đông hỏi tây.

Cô quay đầu đi, đi đến cửa sau của phòng học, gọi điện cho Triệu Hàng: “Cố Tu Nhiên là người có hiềm nghi rất cao, thân phận của tôi có thể sẽ bại lộ.”

“Nhưng, đã chín năm chưa gặp, hơn nữa hôm nay tôi còn trang điểm, anh ta chưa chắc có thể nhìn ra.”

Triệu Hàng trầm mặc một chút, quát lớn trong điện thoại: “Mẹ kiếp, sao cô không sớm nói hai người có quen biết.”

Tống Lam: “Tôi làm sao mà biết được người giảng môn này là anh ta đâu, đại học Chính Pháp chọn là anh ta giảng viên tâm lý học tội phạm kia. Lại nói, dù anh ta có nhận ra tôi, cũng không biết tôi làm nghề này.”

Triệu Hàng: “Cô không thể gạt được cậu ấy đâu, tôi sẽ qua đó lập tức.”

Tống Lam cúi đầu nhìn qua chiếc chân trái vừa khỏi: "Tôi còn cùng anh ta đến văn phòng đây nè, lỡ mà bị xuống tay tại đó thì sao?"

Triệu Hàng tức giận nói: "Vậy tôi sẽ sang để nhặt xác cô."

Tống Lam cúp điện thoại, lại nhìn người trên bục giảng, đám oanh oanh yến yến bên cạnh anh ta đã đi hết.

Lúc đó anh cũng nhìn cô, ngăn giữa hai người là mườ hai bộ bàn ghế, là khoảng thời gian chín năm.

Chỉ trong nháy mắt, cô cảm thấy người nhìn cô không phải là con người, mà là một tên rất tàn ác, lúc nào cũng có thể nhảy đến, phanh thây xé

xác cô, nhai nuốt cô đến chút xương da cũng không dư lại.

Đến khi cô chớp mắt nhìn lại, anh ta lại trở về vẻ văn nhã như cũ. Thật giống như vừa rồi chỉ là ảo giác thoáng qua.

Tống Lam đi qua đó, rất không đứng đắn nói: “Hi, bạn cùng trường, tôi trước kia tên Tống Lam, sau đó bà ngoại tôi tìm cho tôi một ông ngoại họ Liễu, tôi liền đổi luôn tên. Mắc bệnh, tạm nghỉ học mấy năm, hôm nay mới đi học lại.”

Cố Tu Nhiên dựa vào bên cạnh bàn, cũng không để ý tới lời xằng bậy của cô, chỉ hỏi một câu: “Tống Nhu đâu?”

Có lẽ là bởi vì những lời này mang theo vẻ nhu hòa, làm anh thoát nhìn có vẻ ôn nhu rất nhiều.

Tống Lam cùng Cố Tu Nhiên song song dựa vào cùng nhau, cô ngẩng đầu, nhìn trần nhà màu trắng: “Em gái tôi ấy hả, xuất ngoại học tiến sĩ rồi.”

Cố Tu Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, buổi sáng tháng chín, ánh mặt trời chiếu xuyên qua rèm cửa, rọi lên bàn ghế màu vàng nhạt. Bên cửa sổ, một bụi hoa quế theo gió lay động, hương thơm ùa vào xoang mũi, so với hương rượu năm xưa còn muốn làm người mê say hơn.

Tống Lam: "Đến văn phòng anh nói tiếp."

“Tại đây đi.” Anh nghiêng mặt qua, nhìn cô:
“Sao lại chọn cảnh sát?”

Tống Lam ha hả cười nói: “Cố giáo sư à, anh nói gì đấy, tôi nghe không hiểu.”

Cố Tu Nhiên dựa vào bàn, chân dài tùy ý đung đưa: “Tôi không phải hung thủ, không cần lãng phí thời gian trên người tôi làm gì.” Giọng anh trầm thấp, tư thái như một vị vương giả lấy vô dung hoài nghi định luận.

Tống Lam xoay người, từ trên bục giảng cầm lấy một viên phấn chơi đùa, bĩu môi: "Không có hung thủ nào sẽ thừa nhận chính mình giết người.”

Cô nhìn anh, tiếp tục nói: “Anh phải chứng minh bản thân trong sạch mới được, có bằng chứng không?”

Anh nhìn thẳng mắt cô, từng câu chữ đều toát vẻ nghiêm túc: “Thời điểm hai vụ án mạng xảy ra, tôi ở nhà môth mình. Tôi chưa cưới vợ, không có bạn gái, cũng chưa trong mối quan hệ ái muội bất kỳ nào.”